

af Trang, der var, og det Savn, der maa lides nu. Ja, der er mange Ting, der maa lide under den nuværende Styrelse; thi det vil man dog komme til at føle, og det skal man komme til at erfare, at, hvor lidt man end maatte bryder sig om denne Representation, Magt til at sige Nei have vi dog (Winther: Det er ogsaa det Hele). Jeg synes ikke, det ærede Medlem skulde gjøre sig saa megen Umage for at faae vor Ret her nedsat, hvad det næsten forekommer mig, han gjør i disse Dage. Der er kun gaaet 5 Aar i denne Kamp, og det maa det ærede Medlem indrymme, er en meget kort Tid; der er ikke en Gang gaaet 5 Aar endnu, siden vi ere blevne Flertal, saa man kan dog give sig Tid til at vente lidt. Den høitagtede Minister talte, som sagt, om den store Grad af Trang, som der var. Jeg vil endnu yderligere dertil bemærke, at det dog først var ijsor Efteraar, i December 1875, at Bestyrelsens Flertal selv var blevet færdigt med sin Indstilling, og at det først var i Slutningen af forrige Samling, at man her kom med Forlangendet angaaende denne Sag. Der er altsaa ikke en Gang hengaaet $\frac{1}{2}$ Aar, saa jeg synes, man skulde adressere sin Klage andet Steds hen. Det kan da hverken være kommet paa idag eller igaar, at Trangen var saa stor; der kan da ikke blive saa væsentlig Forskjel i de 3 sidste Aar paa, hvad det var i Aarene 1871—72 eller 1873.

Jeg skal slutte med at sige, at, efter hvad jeg nu har hørt, er der for mig ingen Grund til at tilraade Thinget — iøvrigt foreligger det ikke endnu til Forhandling — at henvise Sagen til Udvalg; thi det have vi jo forsøgt, og jeg tror ikke, der vil komme noget Andet ud deraf end Tidsspilde. Den korteste Vej og, som det forekommer mig, den bedste Vej, er at negte Lovforslagets Overgang til 2den Behandling.

Winther: Der er een Ting ved dette Lovforslag, som undrer mig noget, og det er en af de Grunde, som ere anførte for, at man skulde flytte Bygningen hen til det Sted, hvor det nu er paatænkt at lægge den, den Grund nemlig, at Færflen gennem de Gader, hvorved den polytekniske Læveanstalt nu ligger, er saa stærk, at den ryster Huset, saa at man ikke kan anstille visse Observationer med tilstrækkelig Nøjagtighed. Det bemærkes imidlertid udtrykkelig i selve Motiverne, at man har været nødsaget til at trække Bygningen noget tilbage fra den stærkt befærdede Gøtthersgade, men naar man nu vil undgaa denne Ulempe, saa forekommer det mig, at man burde opsjøge en anden Plads, hvor dette Moment ganske kunde forsvinde. Efter den Tale, som vi nu hørte i dette Dieblit, kunde det forresten ikke falde mig ind at inklade mig videre paa dette Forslag, og i det Hele taget skal jeg herafter ikke uleilige mig for meget med at sætte mig ind i de drødsømt

Forslag. Man har jo saa meget Andet at bestille i Verden, saa det er virkelig ikke Uleiligheden værd. Men det ærede Medlem gjorde en personlig Bemærkning til mig, som virkelig forundrede mig noget. Dersom jeg havde været En af dem, der havde bragt os ind i den ulykkelige Tilstand, som vi nu ere i, saa vilde jeg ganske have givet ham Ret i, at jeg ikke nu skulde gjøre det end yderligere, men det er ulykkeligvis netop fra de Derrers Side, som nu føre Ordet og som have saa stor Tillid, at denne Tilstand er kommet. (Th. Nielsen: Jeg har ikke været med). Ja, det har jeg jo heller ikke, men om Forladelse, det ærede Medlem er naturligvis lige saa meget Hjerter som nogen Anden. Det var ikke min Hensigt at gjøre nogenformelt nedfættende Bemærkning om det ærede Medlem, men jeg siger kun, at det er fra anden Side, at denne Tilstand er bleven bevirket, og naar jeg allerede den Gang gjorde, hvad jeg kunde for at forhindre, at vi skulde komme i en saadan Tilstand, som blev sat klart frem for os af to af Danmarks største Mænd, saa forekommer det mig, at jeg nu har Ret til at sige: Desværre, nu se I, hvorledes I faldte i det, og bild os nu ikke ind, at vi have større Magt, end vi have. Hvorfor minder jeg hvert Dieblit om, hvor liden Magt vi have? Det er, fordi jeg vil have, at det bliver klart, at det er Grundlovsforandringen, som er Skyld i den Tilstand, som vi nu have, og at det er ad denne Vej, at vi skulle se at komme ud af det ved at faae tilbage igjen, hvad der kan faas. Jeg siger ikke, at det absolut skal være det, som vi havde; thi det bliver neppe muligt, men vi skulle se at komme tilbage igjen, thi det er den eneste Udvei. (En Stemme: Hvorledes skal det gaa til?) Ja, det er jo Ulykken, at der er Nogle, som have været saa kloge at føre os ind i en Tilstand, som de tilbte sig ind at kunne beherske, naar de fik Ministerier af en vis Farve, men — som jeg forleden gjorde opmærksom paa — det er aldeles ingen Udvei, thi dersom et Ministerium saa fik i Sinde at indtage en vis Holdning, som ikke behøvede det ene eller det andet Thing, lad os f. Ex. sige dette Thing, saa gad jeg nok vidst, hvorledes man vilde bære sig ad overfor et saadant Ministerium. Nei, vi ere i en Tilstand, som er utaalig — efter min Mening — og som ikke bliver bedre, fordi vi bilde Befolkningen og os selv ind, at den ikke er saa gal, som den virkelig er. Saa længe jeg kan tale, vil jeg ikke have, at det skal gaa og gjælde her i Danmark, at Grundlovsforandringen Ingenting har gjort, og at vi godt kunne komme ud af det alligevel, thi saa skulde jo de to Mænd, som fægtede saa tappert imod Grundlovsforandringen, have talt som nogle Narre, der ikke vidste, hvad de gjorde, men de have tværtimod sagt os i Forveien, at det vilde blive en Ulykke for Folket, naar vi fik Grundlovsforandringen, og derfor advarede de imod at gaa ind paa den. Jeg